

ви оставя, благодаря за помощта която ми направихтѣ. (*Тодоръ негодува*).

Михалаки: Аго, сега работата не е за твоето запазване, но и за нашето. Ний влѣзохме за тебе въ най голѣмата опасностъ, а ти сега въ опасността искашъ да ни оставишъ; или искашъ да повторишъ исмаилския день, помнишъ ли Кордаки?

Кърджали: Ще остана, дайте ми опасността и ще да видите дали ще ви оставя.

С. Михаила: (*Пръзгържца го*). О! мой милий не търси опасността, азъ какво ще правя безъ тебе, ти ми си всичко на свѣта.

Кърджали: Ангелъ мой ти ще прѣстанешъ да любишъ Кърджали, ако би той да се откажеше отъ своето юначество, О! това нѣма никога да направя, щастие имаме слава, дори и твоята любовъ, да прѣзирамъ, но юначеството никога нѣма. И боязливецъ никога нѣма да бѣдѣ.

Михалаки: Боляре, я кажи ни какъ се измъкнахте изъ Исмаилъ?

Боляра (Тодоръ): Ти знаешъ какви сѣ спопцитѣ, тѣ спорѣдъ обичая сѣ се оплачиха и като баби побѣгнаха, за тѣхъ ножове не трѣбваше. Арнаутитѣ които пазиха Бендерската врата устояха на думитѣ си; васъ пропуснаха, намъ конетѣ подрѣжаха и послѣ съ насъ побѣгнаха, съ половината чета се опѣтиха къмъ табакъ, а другата половина побѣгна къмъ Килия, а отъ тамъ или ще се събератъ съ насъ или ще намѣрѣтъ гостоприемство въ руската земя. На своитѣ хора порѣчахъ да прѣпускатъ прѣзъ Ватомиръ къмъ Барлатъ, ако пашата не хване нѣкой отъ тѣхъ нече ни намѣри дирята. Слава Богу врѣмето зе да се замрачва. (*Михалаки излиза и послѣ се връща*).

Михалаки: Другари врѣмето е вече за вървене, за това да се приготвимъ за път. (*Къмъ Тодора*). Ти боляре по наирѣдъ ще отидешъ въ манастиря и ще събщишъ за насъ, а ний слѣдъ малко ще трѣг-